

ת"פ 56853/06/17 - מדינת ישראל נגד נ"ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 56853-06-17 מדינת ישראל נ' נ"ד
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נ"ד

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיכל כהן סתיו

ב"כ הנאשם עו"ד עידן ירון

הנאשם התייצב

הכרעת דין

אני מודיעה כי מצאתי להרשיע את הנאשם בביצוע 3 עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), 2 עבירות תקיפת בת זוג לפי סעיף 282(ב) לחוק העונשין ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, ולזכותו מביצוע שתי עבירות איומים ועבירה אחת של תקיפת בת זוג.

רקע, עובדות כתב האישום והמענה

1. עובדות כתב האישום מייחסות לנאשם ביצוע חמש עבירות איומים, שתי עבירות הפרת הוראה חוקית ושלוש עבירות תקיפה סתם- בן זוג (הגם שעל פי פרק הוראות החיקוק הואשם ביחס לעבירות התקיפה בשתי עבירות בלבד).

2. על פי המפורט בסעיפים 3 ו- 4 לכתב האישום, ביום 9.11.2016, בדירתם בהרצליה של הנאשם ובת זוגו באותה העת (להלן: "המתלוננת"), במהלך ויכוח בפני בנם הקטן, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין במתלוננת, בכוונה להפחידה או להקניטה, בכך שאחז בסכין ואמר לה שאם תלך למשטרה, הוא ישחט אותה ומה שיקרה לו יקרה גם לה. מיד בסמוך, כאשר המתלוננת התכוונה לצאת מהדירה, תקף אותה הנאשם בכך שאחז אותה בחוזקה בצד שמאל, שלא

עמוד 1

כדין וללא הסכמתה, ומנע ממנה לצאת מן הדירה (להלן: **"האירוע מיום 9.11.2016 / האירוע הראשון"**).

3. על פיהמפורט בסעיפים 5 ו- 6 לכתב האישום, ביום ה- 22.11.2016 בשעות הבוקר, על רקע ויכוח בנוגע לרישיון רכב, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בידה ובכתפיה בכוח והעיף מידה כוס קפה. המתלוננת אמרה לנאשם כי תתלונן במשטרה. הנאשם מצדו איים בפגיעה שלא כדין במתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה, ואמר לה שאם תלך למשטרה, היום היא תהיה גמורה, שהיא ומשפחתה ישלמו ביוקר על מה שהם עושים לו ושהוא ייקח אותה יחד איתו לקבר (להלן: **"האירוע מיום 22.11.2016 / האירוע השני"**).

4. על פי המפורט בסעיף 7 לכתב האישום, ביום ה- 22.11.2016 בשעה 19:00 לערך התקשר הנאשם לאחות המתלוננת מיכל, ואיים בפגיעה שלא כדין במתלוננת בכך שאמר, בכוונה להפחיד או להקניט, שתגיד למתלוננת לבטל את התלונה ואם לא תעשה כן, ילך למחרת בבוקר למס הכנסה להלשין עליה (להלן: **"האירוע מיום 22.11.2016 שעה 19:00 / האירוע השלישי"**).

5. על פי המפורט בסעיפים 8 ו- 9 לכתב האישום, ביום ה- 26.11.2016 בשעה 10:00 לערך, כאשר אביה של המתלוננת מר שמש, יצא מבית כנסת בהרצליה, פגש בו הנאשם ואיים בפגיעה שלא כדין במתלוננת בכך שאמר לו לומר למתלוננת לבטל את התלונה ואם לא הוא יעשה לה טרור (להלן: **"האירוע מיום 26.11.2016 / האירוע הרביעי"**).

6. על פי המפורט בסעיפים 10 ו- 11 לכתב האישום, ביום 29.11.2016 בשעה 15:49 התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה: "את לא מתביישת על מה שאני עברתי... היומיים האלה שאני עברתי, את תשלמי על זה ביוקר", בכוונה להפחידה או להקניטה. במעשיו אלה אף הפר הנאשם הוראה חוקית שניתנה מאת בית משפט מוסמך יום קודם לכן במסגרת מ"י 62764-11-16 (שלום-ת"א), לפיה נאסר על הנאשם, בין היתר, ליצור קשר כלשהו עם מי מהמעורבים הנוספים בפרשה ובכללם המתלוננת למשך 30 יום (להלן: **"ההוראה החוקית"**) (להלן בקשר לסעיף כולו: **"האירוע מיום 29.11.2016 / האירוע החמישי"**).

7. על פיהמפורט בסעיפים 10, 16-12 לכתב האישום, ביום 5.12.2016 החזיר הנאשם את רכבה של המתלוננת והחנה אותו בבית הספר בו למד בנם. לאחר שהלך, נכנסה המתלוננת לרכבה והניעה אותו. אז הגיע הנאשם אל הרכב ואמר למתלוננת לפתוח את הדלת. כאשר פתחה המתלוננת את הדלת אמר לה הנאשם ששכח את המפתחות שלו בסוויץ. המתלוננת אמרה לו שהיא תוציא את המפתחות ותיתן לו אותם. מיד תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בידה הימנית שלא כדין וללא הסכמתה. במעשיו המתוארים אף הפר הנאשם את ההוראה חוקית אשר ניתנה בעניינו (להלן: **"האירוע מיום 5.12.2016 / האירוע השישי"**).

8. במענהו לכתב האישום מיום ה- 17.12.17, **בקשר לאירוע הראשון**, הכחיש הנאשם שאחז בסכין והכחיש שאיים על המתלוננת. הנאשם טען כי היה דין ודברים סביב מערכת היחסים. הנאשם הכחיש שתקף את המתלוננת וטען כי לא אחז בה ולא מנע ממנה לצאת מן הדירה. **באשר לאירוע השני** טען כי לא אחז בידה ובכתפיה

של המתלוננת ולא העיף כוס קפה מידה. בנוסף טען כי לא אמר למתלוננת כי היא תהיה גמורה ולא אמר לה שייקח אותה לקבר. לטענתו היה בינו לבין המתלוננת ויכוח אך חילופי הדברים לא כללו איומים כלפיה או כלפי רכושה או משפחתה. **בקשר לאירוע השלישי**, הודה הנאשם ששוחח עם אחותה של המתלוננת בנוגע להסדרי המגורים אך הכחיש שאמר שאם המתלוננת לא תבטל את התלונה הוא ילשין עליה במס הכנסה. לטענתו, במסגרת הסכסוך, חלוקת הרכוש והסדרי הראיה עלו בוויכוח תכנים כספיים. במסגרת אותו ויכוח אמר שיפנה למס הכנסה למסור מידע, על רקע חילוקי הדעות שלהם ביחס לרכוש ומה היא מסתירה או לא. לטענתו של הנאשם הדברים לא נאמרו על מנת לגרום למתלוננת לבטל את התלונה. בנוגע **לאירוע הרביעי** אישר הנאשם כי פגש את אביה של המתלוננת באקראי לטענתו, והם ניהלו שיחה קצרה שכללה חילופי שלום ולא איומים. **באשר לאירוע החמישי** הנאשם אישר ידיעתו בדבר קיומה של ההוראה החוקית. לטענתו, מאחר ומסר את כתובת דירת בני הזוג ככתובת למעצר בית, הודיע למתלוננת שזו כתובת מעצר הבית שלו, על מנת שלא יפר את צו ההרחקה שניתן על ידי בית המשפט והיא לא תגיע לדירה. הנאשם הכחיש שאיים על המתלוננת באותה שיחה. **בנוגע לאירוע השישי** אישר הנאשם כי ביום ה- 5.12.16 החזיר את רכבה של המתלוננת והחנה אותו בבית הספר בו לומד בנם. הנאשם הכחיש שחזר לרכב אחרי שהמתלוננת הניעה אותו והכחיש כי לקח את המפתחות. הנאשם טען כי לא אחז בידה של המתלוננת ולא תקף אותה.

האירוע הראשון

9. האירוע הראשון מפורט כאמור בסעיפים 3 ו-4 לכתב האישום ועל פיו ביום 9.11.2016, בדירתם בהרצליה, במהלך ויכוח בפני בנם, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין במתלוננת, בכוונה להפחידה או להקניטה, בכך שאחז בסכין ואמר לה שאם תלך למשטרה, הוא ישחט אותה ומה שיקרה לו יקרה גם לה. מיד בסמוך, כאשר המתלוננת התכוונה לצאת מהדירה, תקף אותה הנאשם בכך שאחז אותה בחוזקה בצד שמאל, שלא כדין וללא הסכמתה, ומנע ממנה לצאת מן הדירה.

10. ראיות המאשימה בקשר לאירוע זה הן בעיקרן גרסאות המתלוננת במשטרה (ת/3 - ת/6) אשר הוגשו על פי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**") אותן מבקשת המאשימה להעדיף על פני גרסתה בעת עדותה בבית המשפט, גרסתה בעימות שנערך בינה לבין הנאשם (ת/7 ות/14) וכן דבריה בפרוטוקול מיום 28.11.18 בפני השופט רט בה"ט 62770-11-16 (ת/2). לצד אלה, מפנה המאשימה לגרסת הנאשם וטוענת להיותה גרסה שיקרית. ככזו לטענתה, יש בה כדי להוות את החיזוק הדרוש להעדפת הודעות המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט. עוד לטענתה, גם גרסתה של המתלוננת בבית המשפט מהווה את החיזוק הנדרש להעדפת הודעותיה במשטרה וכך גם כל הודעת חוץ ביחס לשנייה. בנוסף, וכחלק מראיות המאשימה - הודעת אחותה של המתלוננת אשר הוגשה אף היא לפי סעיף 10א לפקודת הראיות (ת/19) ולעדויות של אביה (אשר הודעתו הוגשה על ידי ההגנה בעת הסיכומים נ/1).

11. המתלוננת התייצבה לעדות בבית המשפט ביום ה- 24.10.2018 לאחר שהוצא נגדה צו הבאה ולאחר שהגישה לתיק בית המשפט תצהיר שנערך ביום 14.5.2018 לפיו היא מבקש לבטל תלונתה ולסגור את התיק. על פי הצהרתה, בעת תלונתה במשטרה הייתה בסערת רגשות וכיום נשואה בשנית ושוקלת את האירועים בצורה רגועה וכך גם את גרסתה וגרסת הנאשם. המתלוננת הצהירה כי איננה יכולה להעיד בביטחון ביחס לגרסה אשר מסרה במשטרה, וכי היא סבורה שהיא והנאשם אחראים במידה שווה למריבות שהיו ביניהם.

12. גם את עדותה פתחה המתלוננת בהצהרה כי החלה בחיים חדשים ומעדיפה שהתיק ייסגר, שהנאשם ימשיך בחייו והיא תמשיך בחייה, לדבריה הנאשם והיא אף משתפים כיום פעולה בקשר לבנם המשותף. בעדותה הייתה ניכרת מגמת צמצום לגבי חלק מהאירועים המפורטים בכתב האישום, ובפרט האירוע הראשון, ביחס לדברים אותם מסרה בהודעותיה במשטרה. זיכרונה של העדה רוענן על ידי ב"כ המאשימה ולבסוף, לאור סתירות בין גרסתה בבית המשפט לבין גרסאותיה בהודעותיה אף הוכרזה המתלוננת עדה עוינת.

13. ביחס לאיום המיוחס לנאשם תוך שימוש בסכין, נתנה המתלוננת בעת עדותה פרשנות שונה להחזקת הסכין - מזו המפורטת בכתב האישום. לדבריה: **"...אני לא זוכרת באמת בזמנו גם האם זה היה תוך כדי שהוא החזיק את הסכין, או שהוא באמת בא בזדון והוציא את הסכין ואיים עליי"** (ש' 2, עמ' 11 לפרו' וכן ש' 4 בעמ' 11 לפרו'). תחילה מסרה כי אינה זוכרת באיזה סוג סכין המדובר. לאחר מכן אישרה כי המדובר בסכין בשר. לדבריה: **"כמו שאמרתי יכול להיות שהוא בדיוק עשה לילד כריך עם שוקולד או משהו"** (ש' 25, בעמ' 11 לפרו'). עוד הוסיפה: **"כמו שאמרתי הוא רק תפס את זה ביד הוא לא כיוון את זה אליי או משהו כזה"** (ש' 3, בעמ' 12 לפרו'). בעת חקירתה הנגדית על ידי ב"כ המאשימה, לאחר שהוכרזה כעדה עוינת, שבה וטענה: **"נכון. אמרתי שהוא החזיק את זה ביד (מרימה את היד כלפי מעלה בתנועת הנפה) אבל אני מדגישה שהוא לא כיוון את זה אליי"**. לדבריה, הנאשם לא איים עליה בסכין במתכוון (ש' 9 בעמ' 27 לפרו'), יתכן והתכוון להוציא סכין על מנת למרוח שוקולד בעת הויכוח, שיחק בסכינים שבמגרה והחזיק בסכין של בשר (ש' 26, בעמ' 30 לפרו'). **"הסכין כבר הייתה אצלו ביד כשהחל הוויכוח. הוא לא הלך והוציא אותה"** (ש' 10, בעמ' 31). תוך שאישרה שהמדובר בסכין שלא מורחים בה שוקולד (ש' 17, בעמ' 31 לפרו').

14. ביחס למלל האיום המיוחס לנאשם כי ישחט אותה מסרה: **"אמרתי לך שהוא איום"**. **"הוא אמר שהוא יעשה לי דברים. שהוא ידאג שאני אפגע, לא בקטע של... לא כמו שהיא אומרת לשחוט או משהו כזה, אבל דברים שהם עקרוניים בשבילי כמו בחינוך הילד או דברים כאלה. לעשות בדווקא"** (ש' 20 בעמ' 16 לפרו') והוסיפה: **"אני אומרת שהוא איום עליי שהוא יעשה כל מיני דברים. אני מבינה את השאלה של בית המשפט. אבל אני אומרת שאני לא זוכרת בדיוק במילים האלה: "אני אשחט אותך" אני יודעת שהוא אמר שהוא יפגע בי. אם אני לא אעשה את זה בדרך שהוא רוצה, הוא ידאג שאני אפגע בכל מיני דברים"** (ש' 20 בעמ' 17 לפרו' ראו גם ש' 28, בעמ' 18 לפרו' וש' 20, בעמ' 19 לפרו').

15. כאשר עומתה עם הגרסה שמסרה אחותה לפיה סיפרה לה המתלוננת שהנאשם הצמיד לגרונה סכין השיבה: **"זה לא נכון. אני בכלל לא זוכרת שהעין שלי הייתה נפוחה. לגבי הסכין זה נכון. אמרתי שהייתה לו סכין. לגבי הצמיד לי אותה לצוואר ואמר שהוא ישחט אותי- הוא לא הצמיד אותה אליי. כמו שאמרתי הוא אחז אותה ביד. אני לא יודעת אם הוא אמר אני אשחט אותך. הוא אמר לי: אני אדאג שאת תשלמי על זה ביוקר. את המילים "אני ואת ביחד" אני זוכרת שהוא אמר לי. זה נכון שהייתי רועדת."** (ש' 29, בעמ' 22 לפרו') והוסיפה שחששה שנאשם יאבד שליטה ומאחר והייתה לו סכין ביד (עמ' 23 לפרו'). ביחס לתחושת האיום שחשה, לגביה ולגביי בנה הוסיפה: **"אני אומרת בדיוק את מה שהיה. אמרתי שזה לא פשוט לחיות בתקופה כזו גם שכל הזמן יש בעיות וויכוחים. כל בוקר לא הייתי יודעת מה יקרה כי היו התקפים של כעס. כי הייתי בפחד שהילד שלי יחיה במצב של פחד, גם אם אין אלימות פיזית, כל הזמן יש אלימות מילולית שהיא הפריעה לי, ממנה הייתי חרדה,**

ולא ידעתי מה לעשות עם הילד." (ש' 1, בעמ' 18 לפרו'). "לא אמרתי שהדברים שהתובעת אומרת לא קרו. וגם על הסכין אמרתי שזה קרה. ואני לא חוזרת בי. בזמנו לא מסרתי עדות שקר. וגם היום אני לא מוסרת עדות שקר. אך אני חושבת שכאשר באתי למשטרה, יכול להיות שכאילו העצמתי את זה יותר." (ש' 24, עמ' 18 לפרו').

16. מטעם המאשימה הוגשו כאמור גם הודעות המתלוננת במשטרה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, והמאשימה מבקשת כי דבריה שם יאומצו, כי יינתן להם משקל מלא וכי ישמשו בסיס להרשעת הנאשם. כידוע, מנקודת ראות כמותית, ניתן לבסס הרשעה על סמך עדות יחידה, כל עוד זוכה העדות לאמון בית המשפט ולמלוא המשקל. יחד עם זאת טרם ההרשעה, על בית המשפט לשקול בקפידה וזהירות יתרה האם ניתן להסתפק בה לבדה ולנמק ההחלטה (ראו: י. קדמי, "על הראיות", חלק ראשון (2009) עמוד 470).

17. בחנתי את אמרות החוץ של המתלוננת בדקדקנות ובנפרד מעדותה בבית המשפט כבקשת המאשימה ואף שקלתי בקשתה להעדיף את גרסתה שם על פני עדותה בבית המשפט. לאחר בחינה כאמור עולה כי גם גרסתה שם איננה בהירה ועקבית וקיימות בהן סתירות מהותיות אשר יוצגו להלן.

18. נראה כי עובדות האירוע הראשון מבוססות על גרסת המתלוננת בהודעתה הראשונה ת/3: ש' 10 ואילך "...לפני שבועיים שלושה, הערתי לו שצריך לשלם דברים צריך לראות מה עושים, שאלתי אם הוא צריך עזרה ולמה הוא עצבני, הוא אמר לי ככה את רוצה תקבלי אותי לא רוצה אל תקבלי אותי." ש' 14 - "אמרתי לו ככה אנחנו לא מסתדרים, ביקשתי ממנו לא לדבר לפני הילד, הוא התעצבן, קללות וצעקות, קם החזיק סכין ואיים עלי אם תלכי למשטרה אני אשחט אותך, את רואה את הסכין הזו, מה שיקרה לי יקרה גם לך אז נראה אותך אם תתלונני במשטרה, באתי לצאת מהבית עם הילד להתקשר למשטרה, ואז הוא תפס אותי ביד חזק בצד שמאל ומנע ממני לצאת מהבית, לקחתי את הילד ביד נכנסתי לחדר איתו...". כאשר נשאלה המתלוננת בשורה 45 האם החזיק הנאשם את הסכין לפני שאיים או לקח אותה במכוון השיבה שאיננה זוכרת והוסיפה כי המדובר בסכין גדולה של בשר. לדבריה לא הגישה תלונה עד עתה כי הנאשם איים עליה.

19. בהודעתה ת/4, אשר נגבתה 7 ימים לאחר ת/3, ביום 29.11.2016, מסרה המתלוננת פרטים שונים באשר לתיאור האירוע, מלל האיום והרקע לביצועו. כך, בת/4 המילים "אני אשחט אותך" לא נכללו בתיאור, בניגוד לדבריה בת/3, הגם שטענה שהנאשם אמר שיהרוג אותה. לדבריה: "זה לא פעם ראשונה גם מה שהוא עשה לי עם הסכין הוא חשב שאני מקליטה את השיחה ואז הוא לקח סכין ביד ואמר לי את לא מכירה אותי אני משוגע אני יהרוג אם תעיזי ללכת למשטרה נראה אותך כמה שתהרסי אותי את תפגעי יותר וכינה אותנו דתיים מסריחים והוא פנה לילד אמר לו אמא שלך נאצית מכריחה אותך ללכת ללמוד תורה" (ראו גם דברי המתלוננת בת/2 פרוטוקול ה"ט 16-11-62770 מיום 28.11.2016 שם מסרה כי הנאשם החזיק סכין ואמר שאם תתלונן במשטרה ידאג "שיקרה לי משהו, הוא ירצח אותי ויהרוס את המשפחה שלי" (עמ' 1 ש' 10-11)).

20. בנוסף ובפרט, ביחס למילות האיום, בשורה 118 לת/4 מסרה המתלוננת גרסה נוספת, מרוככת, למלל האיום שנשמע לטענתה מפי הנאשם. לדבריה: "תפש את הסכין ביד (מדגימה סכין מונפת) ואמר לי אם תלכי

למשטרה או תעשי משהו שיפגע בי את לא תעשי מה שאת רוצה את לא תתחתני אני יאמלל אותך. כאן, לא טענה כי הנאשם איים שישחט אותה ואף לא שיהרוג או ירצח אותה. כך גם במסגרת העימות ת/7 ותיאור האיום שם, כששוב, לא הזכירה המתלוננת כי אוימה על ידי הנאשם שישחט, יהרוג או ירצח אותה: **"הוא החזיק סכין ביד ואיים עלי שאם אני אלך להתלונן (צ"ל - להתלונן - ד.א.), אז אני אשלם ביוקב, החזיק סכין ואמר שאם יקרה לו משהו, הוא יהרוס טוטי (צ"ל אותי - ד.א) וגם המשפחה שלי תפגע."**

21. גם בקשר לסיבת ואופן החזקת הסכין בידו של הנאשם לא הייתה גרסתה של המתלוננת סדורה. כך, למרות שמספר ימים קודם לכן, בסמוך יותר לאירוע, עת מסרה תלונתה בת/3 לא זכרה המתלוננת אם הנאשם לקח את הסכין במכוון, בהודעה ת/4 הייתה נחרצת ומסרה: ש' 52- **"..הוא ניגש במכוון לקחת את הסכין ואמר שהוא משוגע ואני לא מכירה אותו.** בנוסף טענה שהנאשם תפס אותה עם ידיו בכתפיים, בניגוד לתפיסה בצד שמאל אותה פירטה בהודעתה ת/3. המתלוננת מסרה: **ואמרתי לו תזוז ממני הוא חשב שאני מקליטה אותו ..."** לדבריה בש' 56- **"זה התחיל באיזה שהוא ויכוח על כל המצב שהוא לא רוצה לעזוב את הדירה הוא רוצה שנשאר ביחד אני לא רוצה"** (גרסה המוטלת בספק לאור גרסתו של הנאשם לפיה הוא זה אשר רצה להתגרש). ש' 64 - **"הוא נעמד איפה שאני עומדת ולא נתן לי לזוז והוא אמר לי את לא תלכי לשום מקום שהוא מחזיק לי את כתפיים אני לא יכולתי לברוח..."** .

22. לעומת האמור, בעימות ת/7 תיארה המתלוננת את אחיזת הנאשם בה בצורה אחרת וככל הנראה אף קשרה את שתי תלונותיה ותיארה אותן כאירוע אחד **"זה היה ביום רביעי לא זוכרת תאריכים. תפס את הסכין בעידף, תפס אותי ביד השנייה ואמר לי שאם אני אגיד דבר הכי קטן, הוא יהרוס אותי והמשטרה לא תוכל להגן אלי (צ"ל - עלי - ד.א) ושהוא יקח אותי ביחד אתו לקברץ (צ"ל לקבר - ד.א)"** (עמ' 2 ש' 27-29). האמרה הנדונה, מיוחסת לנאשם על פי כתב האישום במסגרת האירוע השני (ביום 22.11.2016), וכך גם טענה המתלוננת בהודעתה ת/3 ש' 41 שם תיארה כי מילות האיום לפיהן **"יקח אותה לקבר"** נאמרו על ידי הנאשם ביום 22.11.2016 ולא בעת האירוע הראשון שבו טענה כי אחז בסכין. יש לציין כי לגביי האירוע מיום 22.11.2016 לא נטען על ידי המתלוננת כי הנאשם אחז בסכין.

23. לטענת המאשימה, על פי גרסת המתלוננת עזבה את הבית למשך שבועיים לאחר האירוע הראשון בשל החשש מהנאשם ויש בכך כדי לחזק את גרסתה ביחס לאירוע הנטען. אולם עיון בש' 8 בעמ' 20 לפרו' אליה הפנתה ובת/2 מעלה כי לא ניתן לקבוע שכך נאמר על ידי המתלוננת בעת הדיון בפני כב' השופט רט ובכל מקרה קיים קושי לקבוע שזה היה מצב הדברים. כך, בש' 12 לת/2 מסרה המתלוננת: **"אני עזבתי את הבית להורים שלי בינתיים"** (תוך שמן הראיות נראה שלפחות עד 22.11.2016 (מועד האירוע השני) ששהתה בביתה). לצד זאת, בשורה 23 אמרה: **"אני אורזת את הדברים ועוזבת להורים שלי בינתיים"** מה שדווקא מלמד שכנראה טרם עזבה את הבית במועד הדיון בפני השופט רט ביום 28.11.2016 ובוודאי אינו מעיד כי עזבה את הבית יותר משבועיים קודם לכן.

24. גם גרסת אחותה של המתלוננת אשר הוגשה איננה תומכת באופן מספק באיזה מגרסאות המתלוננת, הגם שלפי הודעתה, התלוננה בפניה המתלוננת מספר ימים לפני האירוע השני בגינו ניגשה למשטרה. כך, על פי ת/19 מסרה מיכל אחות המתלוננת בהודעתה כי המתלוננת הגיעה לחנות בה עבדה עם עין אחת סגורה (לציין כי המתלוננת

מעולם לא טענה כי נגרמה לה חבלה על ידי הנאשם). עוד הוסיפה כי המתלוננת התלוננה בפניה שהנאשם הצמיד סכין לצווארה (טענה שלא נשמעה מפי המתלוננת בתלונותיה או עדותה) ואמר לה **"אני אשחט אותך"**. בנוסף מסרה כי נאמר לה מפי המתלוננת שהנאשם אמר לה **"אני יקח אותך איתי לקבר"** (זהו מלל האיום באירוע השני לפי עדות המתלוננת ולא האירוע הראשון הכולל על פי הנתען איום בסכין). בנוסף, לא עלתה כל טענה בדבר אחיזת הנאשם במתלוננת, בצד שמאל או בכתפיה או חסימת דרכה לצאת מהבית כפי שהתלוננה. הודעה זאת של מיכל אחות המתלוננת הוגשה על ידי מאשימה ומהווה חלק מראיות המאשימה. הסתירות הברורות בין גרסת מיכל לגרסת המתלוננת באשר לפרטי האירוע מקימות גם הן ספק באשר לביצוע העבירות על ידי הנאשם.

25. גרסת אביה של המתלוננת בקשר לאירוע הראשון איננה מספקת ואין בה די, בראי כל המפורט לעיל, כדי להפיג את הספק העולה מחוסר הבהירות המפורט לעיל. הודעתו הוגשה על ידי ההגנה בשלב הסיכומים, בהעדר התנגדות מצד המאשימה וסומנה נ/1. בקשת המאשימה להכריז על אביה של המתלוננת עד עוין סורבה במהלך המשפט. על פי דברי אביה של המתלוננת בנ/1, המתלוננת סיפרה לו שלפני כשבועיים הנאשם איים עליה ואחר כך **"הרים עליה סכין"**. בעת עדותו בבית המשפט הסביר **"מדובר בפעם אחת שהיא סיפרה לי. פשוט הלכנו להעיד במשטרה שבועיים אחרי האירוע"**. תאריך עדותו של אבי המתלוננת במשטרה 6.12.2018, כשבועיים לאחר ה- 22.11.2016, מועד תלונתה הראשונה של המתלוננת במשטרה (ת/3).

26. גרסת הנאשם ביחס לאירוע הראשון עקבית. הנאשם בהודעותיו ובעדותו בבית המשפט הכחיש בתוקף את ביצוע העבירות המיוחסות לו בקשר לאירוע הראשון ואת עצם קיומו ושב וטען כי כלל לא שהה ביחד עם המתלוננת בבית ביום 9.11.2016 כפי שטענה. לדבריו, משך כחודש וחצי עובר לאירוע השני שאירע ביום 22.11.2016, נהג להגיע הביתה רק בשעות בהן נעדרה הנאשמת ממנו ולא שהה עמה יחדיו בבית **"אני מכחיש הכל מעולם זה לא קרה לא אימתי על אישתי ולא הרמתי סכין זה הכל המצאות אני כבר חודש וחצי לא נמצא בבית..."** (ת/16 ש' 4 ו' 12) תוך שאישר שהגיע ב 22.11.2016 (מועד האירוע השני) הביתה ב - 3 לפנות בוקר כשהמתלוננת הייתה בבית.

27. גם במענה לכתב האישום על ידי בא כוחו, הכחיש את המפורט ביחס לאירוע הראשון בכתב האישום, טען כי לא אחז בסכין ולא איים והוסיף **"היה דין ודברים סביב מערכת היחסים"**. בעדותו בבית המשפט עמד הנאשם על גרסתו ומסר כי כלל לא נכח בבית ביום 9.11.2016 וכי לא ראה את המתלוננת בבית משך כחודש וחצי עובר למועד האירוע השני (בעמ' 44-45, בעמ' 46 ש' 24-25, בעמ' 50 ש' 21-22, בעמ' 56 ש' 1-2, בעמ' 56 ש' 26 לפרו'). הנאשם טען כי המועד בו אחז בידו סכין בנוכחות המתלוננת היה ביום 22.11.2016 אז מרח פרוסת לחם בשוקולד ולא ביום 9.11.2016 ושב וטען כי מעולם לא **"הרים"** על המתלוננת סכין. **"מעולם לא הרמתי סכין. הפעם היחידה זה שמרחתי פרוסת שוקולד ביום ה- 22.11 ובזה נגמר הסיפור"**. **"אני אומר שביום ה- 9.11 מעולם לא היה אירוע. ולגבי יום 22.11 אמרתי תמיד שהכנתי פרוסת שוקולד ויצאתי לחדר כושר"** (בעמ' 54 ש' 4-5, וכן בעמ' 54 ש' 25-26, בעמ' 55 ש' 1-9 לפרו').

28. נוכח כלל המפורט לעיל, לאחר ששמעתי את עדות המתלוננת והתרשמתי ממנה באופן בלתי אמצעי ואף בחנתי את הודעותיה במשטרה, דבריה במסגרת הליך הה"ט ת/2 ובעימות, לא מצאתי כי גרסתה (גם זו העולה

מהודעותיה, הליך הה"ט והעימות בלבד), סדורה ובהירה דיה על מנת לזכות באמון מלא ולבסס עליה את הרשעת הנאשם. מסקנתי לא משתנה גם כאשר נשקלת ביחד עם גרסת המתלוננת בהודעותיה ובעימות, גרסת הנאשם וכן גרסאות אביה ואחותה. נהפוך הוא - בחלק מאלה יש דווקא כדי להעלות ספק באשר לגרסתה. בנסיבות אלה, גם אם אלך בדרך אותה התוותה המאשימה, ואבכר את הודעות המתלוננת על פני עדותה בבית המשפט, מסקנתי היא כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכחת ביצוע העבירות מושא האירוע הראשון. בנסיבות אלה אף אינני מוצאת כי ניתן לבסס ממצאים ברורים על גרסתה המרוככת של המתלוננת בבית המשפט ביחס לאירוע זה.

29. אציין עוד בקשר לגרסת המתלוננת, כי ביחס לחלק מהאירועים האחרים המפורטים בכתב האישום, גרסתה סדורה וברורה ויש אף התאמה בין אמרות החוץ שמסרה לבין עצמן ובחלק מהמקרים אף ביחס לעדותה (ראו האירוע החמישי והשישי). זיכרונה הבהיר ועדותה הסדורה ולו באמרות החוץ שמסרה בקשר לאותם האירועים מקשה לקבל בהבנה את הסתירות שבאמרות החוץ שמסרה ביחס לאירוע הראשון, כמפורט לעיל.

30. חשוב לציין כי בעת בחינת גרסת הנאשם נתתי דעתי לכך שהנאשם הכחיש כי איום על המתלוננת בכל מועד שהוא וכך גם על אחותה - גרסה שאיננה מתקבלת על ידי כפי שיפורט בניתוח הראיות ביחס לאירועים הנוספים. כן נתתי דעתי לסתירה בין גרסתו לבין ראיות חיצוניות כפי שיפורט בקשר לאישום שישי. להתרשמותי, בחלק ניכר מהנושאים, וכפי שיפורט בהמשך הכרעת הדין, גרסתו של הנאשם מצמצמת, מגמתית, וקיים קושי ליתן בה אמון. יחד עם זאת, משמצאתי כי גרסת המתלוננת ביחס לאירוע הראשון איננה קוהרנטית וסדורה ואינה כזו עליה ניתן לבסס את הרשעת הנאשם, אין בקושי שבגרסת הנאשם ביחס לאירועים הנוספים, כדי לרפא את הפגמים שבגרסתה ולהביא לאותו מתן אמון מיוחד בה. נוכח המפורט, מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירות האיומים והתקיפה המיוחסות לו באירוע הראשון על פי העובדות המפורטות בסעיפים 3 ו-4 לכתב האישום מחמת הספק.

31. למעלה מן הצורך ולשם הבהירות אציין, ביחס לטענת ההגנה להעדר סמני אלימות, כי אין המדובר בטענה הרלבנטית לעניין ואין בה כדי לחזק את הספק הסביר באשמת הנאשם. זאת בשים לב לכך, שהמתלוננת לא טענה כי נחבלה כתוצאה ממעשי הנאשם, לא אישרה את גרסת אחותה לגבי פגיעה אפשרית בעינה וממילא, התלונה הנטענת באזני אחותה ארעה כשבועיים לפני מועד התלונה הראשונה במשטרה, ולא שעתיים שלוש לפני התלונה כטענת הסנגור.

האירוע השני

32. האירוע השני מפורט כאמור בסעיפים 5 ו-6 לכתב האישום ולפיו ביום ה- 22.11.2016 בשעות הבוקר, על רקע ויכוח בנוגע לרישיון רכב, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בידה ובכתפיה בכוח והעיף מידה כוס קפה. המתלוננת אמרה לנאשם כי תתלונן במשטרה. הנאשם מצדו איום בפגיעה שלא כדין במתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה, ואמר לה שאם תלך למשטרה, היום היא תהיה גמורה, שהיא ומשפחתה ישלמו ביוקר על מה שהם עושים לו ושהוא ייקח אותה יחד איתו לקבר.

33. ראיות המאשימה בקשר לאירוע זה מבוססות גם הן על גרסאות המתלוננת במשטרה (ת/3-6) גרסתה בעימות שנערך בינה לבין הנאשם (ת/7 ות/14) וכן דבריה בפרוטוקול מיום 28.11.18 בפני השופט עמיעד רט בהליך ה"ט 62770-11-16 (ת/2) כמו גם עדותה בבית המשפט. לצד אלה, גרסת אחותה ת/19 וכן התנהלות הנאשם לאחר האירוע כמו גם גרסתו, אשר לטענת המאשימה, בהיותה גרסה שיקרית, יש בה לחזק את אמרותיה של המתלוננת.

34. כפי שפורט בקשר לאירוע הראשון ביחס למתלוננת, גם קשר לאירוע זה מסרה המתלוננת בעת עדותה בבית המשפט גרסה מרוככת ושונה בחלק מפרטיה מזו שמסרה בהודעותיה אשר שימשו בסיס לאישום. כך, בעת עדותה בבית המשפט, לאחר שרוענן זיכרונה מהודעתה ת/3 מסרה: **"פה אני זוכרת את הדברים ואמרתי במשטרה שהינינו צריכים לעשות לרכב טסט ואני לא רציתי לתת לו את הטפסים של הטסט כי האוטו שייך לאבא שלי ועל זה היה הויכוח, כי הוא רצה את המסמכים של הטסט. הוא פשוט ניסה לגרום לי להביא לו את הטפסים. הוא תפס אותי ביד לא היה אלים או משהו."** (ש' 3, בעמ' 13 לפרו'). לאחר שהוכרזה כעדה עוינת במהלך חקירתה הנגדית השיבה: **"לשאלת בית המשפט- הוא רק תפס ביד. הוא לא דחף אותי, הוא לא הרביץ לי. אני אף פעם לא אמרתי וגם היום אני לא אומרת שהוא הרביץ לי, הוא לא הרביץ לי ולא דחף אותי. רק באותו יום שהלכתי למשטרה- הוא רק תפס אותי ביד, כדי לנסות להשפיע עליי שאני לא אלך באמת למשטרה, כי הוא רצה לסיים את זה בדרך אחרת."**

35. לדבריה: **"היה לי נס קפה הוא הזיז לי את היד, אז נשפך לי הנס קפה מהיד. אבל אמרתי, הוא אף פעם לא הרביץ לי או דחף אותי...הוא שתפס לי את היד וכתוצאה מהאחיזה נשפך לי הנס קפה. והסיפור עם הצדיקים שהוא זרק את התמונה."** (ש' 2, בעמ' 19 לפרו' וכן ש' 5, בעמ' 25 לפרו'). **"הוא תפס אותי ביד וניסה לגרום לי.. לשאלת בית המשפט- תפס אותי ביד בחוזקה."** (ש' 29, בעמ' 24 לפרו'). המתלוננת הכחישה כי הנאשם מנע ממנה לצאת מהבית וטענה כי שחרר את ידה כשראה שהיא נחושה לצאת (ש' 1, בעמ' 25 לפרו'). באשר למלל האיום העידה: **"הוא אמר: תשלמו על מה שעשיתם. לשאלת בית המשפט אני מאשרת שזה קשור לסיפור למשטרה."** (ש' 9, בעמ' 25 לפרו').

36. המאשימה מבקשת כאמור לבסס את הרשעת הנאשם על דברי המתלוננת באמרות החוץ שמסרה. בחינת אמרות החוץ של המתלוננת ביחס לאירוע השני מלמדת כי גם בקשר לפרטי אירוע זה אלה אינן עקביות דיין, ויש בשוני שבתיאור האירוע ביחס לחלק מהפרטים המהווים בסיס לאישום, כדי להטיל ספק באשר להתקיימותם. יחד עם זאת, בקשר לגרעין הקשה של האישום, קרי, איום הנאשם בכך שהמתלוננת ובני משפחתה ישלמו כמו גם האחיזה בידה ושפיכת הקפה, גרסת המתלוננת עקבית בהירה וקוהרנטית ואני מוצאת ליתן בה אמון אף בראי ראיות נוספות שיפורטו.

37. כך, בהודעתה ת/3 אשר שימשה כבסיס לאישום פירטה המתלוננת: **"... הוא בא הולך עושה מה שהוא רוצה, מסתבר שהוא הולך לרב, שישן שם, שהוא ישן באוטו, אמרתי לו שבמצב הזה שאנחנו חיים אי אפשר לחיות ככה...אתמול הוא לא ישן בבית, הוא בא בשעה 3:00 לפנות בוקר... והלך לישון בסלון. בבוקר שקמנו התחיל לדבר שהאוטו צריך לעבור טסט וזה האוטו של אבא שלי ואמרתי לו שיביא את האוטו כי הוא נמצא אצלו ונעביר אותו טסט, אמר לי שהוא לא מוכן להביא...הוא התחיל להתעצבן כי לא הבאתי לו את הטופס והתחיל לצעוק ולקלל ואז הוא התקרב אלי ממש, תפס אותי בידיים בכח שאני לא יזוז כי רציתי לצאת**

לבית הספר, לא רציתי שהילד יראה את זה שוב, אמרתי לו נעם הוא נצא בחוץ נלך הכל יהיה בסדר, נלך לבית הספר, הוצאתי אותו לגינה, ואז נתן זקר לי משהו של צדיקים, אמתי (אמר לי) תשרפי את והצדיקים שלך! הוא תפס אותי חזק ביד בכתפיים והעיף לי את הכוס נס שהיתה לי ביד, אמרתי לו שאני אלך למשטרה כאן זה לא הפקרות, אמר לי נראה אותך! אם תלכי למשטרה היום תהיי גמורה!! את תשלמי ביוקר על מה שאת עושה! את והמשפחה שלך תשלמו על מה שעשית לי, אני אקח אותך איתי יחד לקבר. בת זונה, שרמוטה!!" (ש' 26 ואילך).

38. בהודעתה ת/4 מסרה המתלוננת גרסה מעט שונה בפרטיה. כאן, לא פירטה המתלוננת כי הנאשם תפס בכתפיה כטענתה בת/3 ואף מלל האיום אשר נמסר על ידה לא כלל איום לפיו "יקח אותה לקבר" כפי שטענה בהודעתה ת/3: כדבריה: "אמרתי לו תקשיב האוטו לא שייך לך תביא לי אתה אוטו אני יעביר את האוטו טסט והוא התחיל לקלל לצעוק ולהעיף דברים היתה לי כוס נס קפה ביד הוא העיף אותה וכל הרצפה התלכלכה ואני והילד יצאנו מהבית והוא ממש צרח קללות קללות לא משהו שגרתי אמרתי לו אתה לא תמשיך ככה מי אתה בכלל אני לא מסוגלת לסבול את ההתנהגות שלך ואמרתי לו שאני הולכת למשטרה ואז הוא אמר לי נראה אותך הולכת למשטרה מה שתעשי אני יהרוס אותך ואני אפגע בכל המשפחה שלך."

39. בעת העימות שנערך בינה לבין הנאשם מסרה בש' 34: "קמנו בבוקר אשר הוא ישן בסלון ואז הוא בא להגיד לי על טסט של הרכב, ביקשתי ממנו את הרכב ואז הוא התחיל לקלל, העיף דברים והעיף לי כוס שהייתה לי ביד. ואז אמרתי לו שאני הולכת למשטרה."

40. בעדותה בפרוטוקול הה"ט ת/2 לא מסרה המתלוננת כי אוימה על ידי הנאשם, וודאי לא במילים כגון "אקח אותך לקבר". "ביום ג' האחרון היה ויכוח, הוא נמצא עם רכב של אבא שלי שהיה צריך לעבור טסט והוא בכוח רצה להישאר עם האוטו שגם הוא לא שייך לו והוא התחיל לצעוק ולקלל והוא תפס אותי בכתפיים בכוח, אמרתי לו שאי אפשר להמשיך ככה. במשטרה אמרו שיעצרו אותו אבל לא תפסו אותו מיום ג' שעבר. בלילות הוא לא ישן בבית, הוא בא בזמנים שאנחנו לא נמצאים. הוא בא מתי שהוא רוצה, הולך מתי שהוא רוצה, לא חיים במתכונת רגילה של נישואים".

41. כתמיכה לעדות המתלוננת הפנתה המאשימה לעדות המתלוננת הודעת מיכל אחותה של המתלוננת (ת/19) שם פירטה כי נמסר לה מאת המתלוננת: "...ואז היה מצב דברים שהיה לה כוס ביד והוא העף לה את הכוס מהיד. ש: זה היא סיפרה לך? ת: כן. ואז אמרתי לה עכשיו את הולכת למשטרה אל תפחדי ממנו ואז היא הגיעה בבוקר למשטרה והתלוננה".

42. אל מול המפורט, גרסתו של הנאשם. בעת עדותו בבית המשפט, חזר הנאשם על גרסתו בחקירה ת/15 לפיה: "באתי סה"כ באותו יום לקחת בגדים. היא פתחה את הדלת. ישנו עד 6 בבוקר קמתי רציתי להכין לי פרוסה עם שוקולד היא צעקה עליי שלא אגע בשוקולד אמרתי לה מה זה שוקולד לעומת כל מה שאני משלם פה, היו צעקות בינינו וזהו. הלכתי. לא היה שום דבר חוץ מזה". הנאשם אישר בבית המשפט כי התקיים ויכוח

בינו לבין המתלוננת אך לטענתו יצא מהבית, לא איים ולא תקף את המתלוננת, ואף לא איים עליה שלא תפנה למשטרה. לדבריו אמר לה לפני שיצא, "אנחנו נתגרש ונסדר הכל" כשכעסה עליו. הרושם אותו ביקש הנאשם ליצור הוא שהמדובר בוויכוח סתמי שהתנהל בינו לבין המתלוננת וכי כלל לא חשש כי תתלונן במשטרה. על פי גרסתו של הנאשם בת/15 לא ייחס חשיבות רבה לאירוע ואף לא ידע כי המתלוננת התלוננה במשטרה עד אשר זומן לעדות. "...
אני נסעתי ישר לחדר כושר הלכתי להתאמן ולסידורים שלי הלכתי לעבודה. לא התעסקתי בזה יותר. לא ידעתי שהיא הלכה למשטרה בכלל. הטלפון שלי לא היה זמין, אורלי (השוטרת - ד.א.) הצליחה לתפוס אותי והזמינה אותי היום." (ש' 48).

43. גרסתו זו של הנאשם איננה מתיישבת עם גרסת המתלוננת, וחשוב מכך - אינה מתיישבת עם התנהלותו שלו בימים העוקבים ואיננה מעוררת אמון. גרסה זו עומדת בסתירה ישירה לגרסה שמסר בת/8, ביום 6.12.2016, לפיה ביום האירוע (22.11.2016) התקשר למיכל אחותה של המתלוננת לברר האם המתלוננת הגישה כנגדו תלונה והיא אישרה באוזניו כי המתלוננת פעלה כאמור (ש' 55). לאחר דברים אלה מתפתל הנאשם בהסבריו בקשר למועד בו נודע לו מהשכן ומחוקרת המשטרה אודות התלונה באופן שאינו מעורר אמון (ראו גם ת/16 מזכר השוטרת אורלי הדר לפיו טען באוזניה הנאשם שאינו באזור כשהתקשרה בעוד שלטענת המתלוננת שכח את מכשיר הטלפון שלו במכון הכושר יום קודם). למעלה מן הצורך יצוין כי לגרסת מיכל בת/19 התקשר אליה הנאשם באותו מועד ואיים כי אם לא תבטל המתלוננת את התלונה הוא ילשין עליה במס הכנסה (מושא האירוע השלישי).

44. מן הראיות המפורטות עולה כי אין חולק שביום ה- 22.11.2016 בשעה 6:00 בבוקר לערך התנהל ויכוח בין המתלוננת לנאשם. המחלוקת בין הצדדים היא באשר לפרטיו. בעוד שאינני מוצאת ליתן אמון בגרסת הנאשם לפיה הויכוח היה ויכוח סתמי ולא בוצעה במהלכו כל עבירה על ידו, גרסת המתלוננת ביחס למלל האיום הנטען בכתב האישום לא בוססה כנדרש על ידי המאשימה, אף אם נעדיף את אמרות החוץ שמסרה המתלוננת. גרסאותיה של המתלוננת באמרותיה אינן עקביות דיין ביחס למלל האיום לפיו הנאשם "ייקח אותה לקבר" ובנסיבות אלה, אינני מוצאת כי ניתן לבסס את הרשעת הנאשם עליהן בהקשר זה. חשוב להזכיר שוב שאת המלל לפיו "ייקח אותה לקבר", ייחסה המתלוננת בעימות בכלל לאירוע הראשון ולא לאירוע הנדון וכך גם באוזני אחותה.

45. לצד זאת, עדותה של המתלוננת ביחס לכך שבמסגרת הויכוח אחז הנאשם בחוזקה בידה וכתוצאה מכך אף נשפכה כוס הקפה בה אחזה מהימנה עלי, לאחר שהתרשמתי ממנה באופן בלתי אמצעי, ותואמת את העובדה שמצאה לנכון להתלונן כנגד הנאשם במשטרה באותו המועד. כן מהימנה עלי עדותה לפיה כשאמרה לנאשם שתתלונן במשטרה איים עליה הנאשם שאם תלך למשטרה, "היא תהיה גמורה", ושהיא ומשפחתה ישלמו ביוקר. עדותה של המתלוננת בהקשר זה הייתה בהירה ומתיישבת אף עם התנהלות הנאשם לאחר האירוע, שיחת הטלפון שערך לאחותה, האיום הנטען שהשמיע באותה השיחה, ודאגתו ביחס לתלונה אשר הוגשה כנגדו. גרסתו של הנאשם, בה לא מצאתי ליתן אמון, מחזקת גם היא את ראיות המאשימה. נתתי דעתי לטענת הנאשם לפיה ערב לפני האירוע השני קיבל אישור מהרב להתגרש ואז נאמר לו על ידי אחי המתלוננת שלפי ההלכה אסור למתלוננת ולו להתגרר ביחד יותר. לטענת הנאשם זהו המניע להגשת התלונה (שהיא תלונה שקרית כנגדו) על ידי המתלוננת, על מנת להוציאו מהבית. טענה זו נטענה בעלמא על ידי הנאשם, ולא נתמכה בכל ראיה מטעמו. משכך, לא די בה.

46. בנסיבות אלה, אני מוצאת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את תקיפת המתלוננת על ידי הנאשם בכך שאחז בידה בחוזקה וכתוצאה מכך "עפה" או נשפכה כוס הקפה בה אחזה וכן את איומו עליה, בכוונה להפחידה או להקניטה, בכך שאמר שאם תתלונן במשטרה תשלם ביוקר, היא ובני משפחתה. על כן, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של איומים ותקיפת בן זוג במסגרת האירוע השני.

האירוע השלישי

47. ביחס לאירוע השלישי, על פי המפורט בסעיף 7 לכתב האישום, ביום ה- 22.11.2016 בשעה 19:00 לערך התקשר הנאשם לאחות המתלוננת מיכל ואיים שתגיד למתלוננת לבטל את התלונה ואם לא תעשה כן, ילך למחרת בבוקר למס הכנסה להלשין עליה.

48. ראיות המאשימה בקשר לאירוע השלישי מבוססות בעיקרן על גרסתה של מיכל וגרסת הנאשם עצמו. הודעתה של מיכל הוגשה כת/19 על פי סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, לאחר שלא זכרה את פרטי האירועים ועל פיה **"באותו יום שרינת הלכה להתלונן עליו במשטרה הוא נתי התקשר אלי בסביבות השעה שבע בערב בטלפון הנייד שלי ואמר לי מיכל תשמעי אחות הלכה למשטרה תגיד לי לה שתבטל את התלונה ואם היא לא תלך לבטל את התלונה אני ילך מחר בבוקר למס הכנסה להלשין עליה"** על כך שהיא לא מקבלת משכורת ועובדת בחנות אצל אימה (ש' 3 ואילך).

49. תמיכה לגרסתה של מיכל ניתן למצוא בדברי הנאשם עצמו. הנאשם, במענהו לכתב האישום לא הכחיש כי דיבר עם מיכל אודות מס הכנסה ואף אמר שיתלונן שם, אך לטענתו לא בקשר לדרישה שהמתלוננת תבטל את התלונה כנגדו, אלא על רקע הסכסוך הכספי וחילוקי הדעות. בעת עדותו אישר שוב כי אמר למיכל שיתלונן במס הכנסה. לדבריו, התקשר למיכל ושאל אותה האם המתלוננת הגישה כנגדו תלונה. מיכל ענתה לו שכן ואז אמר לה: **"טוב, אם היא הגישה נגדי תלונה אז אני אלך למס הכנסה"**. לדבריו: **"אבל לא אמרתי לה שרינת תבטל את התלונה"**. (ש' 28, בעמ' 45 לפרו'). גם בת/8 ש' 54 מסר: **"אני מאשר שהתקשרתי למיכל, לא ידעתי שהיא הגישה נגדי תלונה רינת, התקשרתי לאחותה ושאלתי אותה האם רינת הגישה נגדי תלונה והיא אמרה שכן ואני אמרתי לה שאני אלך להגיש נגד רינת תלונה במס הכנסה. לא ביקשתי ממיכל שתשפיע על רינת לבטל את התלונה"**.

50. הנאשם מנסה להיבנות מכך שלטענתו לא התנה את הגשת התלונה במס הכנסה בביטול התלונה שהגישה המתלוננת במשטרה. אולם, העבירה בה הואשם הנאשם נוגעת לאיום עצמו, במטרה להפחיד או להקניט ובו למעשה מודה הנאשם, הן ביחס לאירוע הספציפי והן כדרך התנהלות מול המתלוננת. כך, גם בחקירותיו במשטרה אישר הנאשם שנהג לאיים על המתלוננת שידווח עליה למס הכנסה, באם תפעל בניגוד לרצונו, ויש בכך כדי לחזק את גרסתה של מיכל בהודעתה. לשם המחשה: בת/15 ש' 57 טען הנאשם שהמתלוננת ממציאה את תלונתה כדי להרע לו והוא ילך למס הכנסה; בש' 60 מסר: **"... אמרתי לה שאם היא תבטל לי את המכון כושר אני אלך למס הכנסה כי אם היא עושה לי רע גם אני יעשה לה רע והיא תשלם על זה במס הכנסה"**.

51. גם המתלוננת בהודעותיה פירטה אודות איומים מפיו של הנאשם ביחס למס הכנסה. כך, בת/3 ש' 19 מסרה: **"עכשיו אני גם לא עובדת, לאמא שלי יש עסק ואני עוזרת שם כי היא חולה והם עוזרים לנו מתי שיכולים והוא אמר לי שאם אני אלך למשטרה הוא ילך למס הכנסה. כל הזמן מאיים..."**. ועוד לדבריה בת/6 ש' 27 **"לציין שאתמול נודע לי מאחותי מיכל ברדה שנתי התקשר אליה אתמול, היא לא ענתה לו והוא שלח לה SMS שמחר בבוקר הוא הולך למס הכנסה"**. גם לגרסת אבי המתלוננת, מר שמש, עת פגש בו הנאשם, ביקש ממנו כי המתלוננת תבטל את התלונה (ש' 10, בעמ' 37 לפרו').

52. נוכח כלל המפורט לעיל, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את ביצוע האיום בפגיעה שלא כדין במתלוננת, המפורט באירוע השלישי, סעיף 7 לכתב האישום, בכך שאמר למיכל אחותה כי יתלונן כנגדה במס הכנסה באם לא תבטל את תלונתה. במקרה זה, אין המדובר ברצון להגיש תלונה בתום לב על מנת שהרשויות יגבו מס כחוק אלא באיום שמטרתו להפחיד או להקניט.

האירוע רביעי

53. על פי המפורט בסעיפים 8 ו-9 לכתב האישום, ביום ה- 26.11.2016 בשעה 10:00 לערך, כאשר אביה של המתלוננת, יצא מבית כנסת בהרצליה, פגש בו הנאשם ואיים בפגיעה שלא כדין במתלוננת בכך שאמר לו לומר למתלוננת לבטל את התלונה ואם לא הוא יעשה לה טרור.

54. ראיות המאשימה בקשר לאירוע הרביעי הן עדות מר שמש, אבי המתלוננת, לצד הודעתו של מר שמש במשטרה, אשר הוגשה בהסכמה - נ/1. בעדותו בבית המשפט מסר מר שמש: **"זה היה שבת. הוא פשוט היה עם אופניים וכשיצאנו מבית הכנסת אז הוא עצר לידי ואמר לי: תגיד לבת שלך שתבטל את התלונה"**. (ש' 10, בעמ' 37 לפרו'). **"אני לא אמרתי שהוא אמר שהוא יעשה טרור"** (ש' 16, בעמ' 37 לפרו'). העד סיפר כי הוא חתם על ההודעה במשטרה שבה אמר כי הנאשם איים עליו שהוא יעשה לו טרור אבל החוקר לא נתן לו לקרוא אותה והוא חתם עליה בלי לקרוא. המאשימה לא ביקשה לזמן את העד אשר גבה את ההודעה מאבי המתלוננת, לבסס את נסיבות החתימה עליה ולהגישה.

55. מצאתי ליתן אמון בגרסת מר שמש לפיה התבקש על ידי הנאשם לבטל את התלונה, חרף הכחשת הנאשם (ת/8, ש' 108 ועדותו בבית המשפט) ובשים לב אף לעדות המתלוננת בת/2 ות/4 והודעת מיכל ברדה בהקשר זה ת/19, שתיהן מעידות כי אביהן התבקש לבטל את התלונה על ידי הנאשם. יחד עם זאת, אף אחת משתיהן לא טענה כי נמסר לה על ידי האב שהנאשם איים שיעשה טרור למתלוננת באם לא תבטל את התלונה. בנסיבות אלה, ומשהמאשימה אף לא זימנה כל עד לבסס את אופן גביית ההודעה ממר שמש כאמור, מצאתי לאמץ את גרסתו של מר שמש בבית המשפט ומשכך לזכות את הנאשם מביצוע האיום המיוחס לו באירוע הרביעי, סעיף 9 לכתב האישום, לפיו אמר לאבי המתלוננת כי יעשה למתלוננת טרור אם לא תבטל את תלונתה.

אירוע חמישי

56. על פי המפורט בסעיפים 10 ו- 11 לכתב האישום, ביום 29.11.2016 בשעה 15:49 התקשר הנאשם למתלוננת ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה: "את לא מתביישת על מה שאני עברתי... היומיים האלה שאני עברתי, את תשלמי על זה ביוקר", בכוונה להפחידה או להקניטה. במעשיו אלה אף הפר הנאשם הוראה חוקית שניתנה בעניינו.

57. ראיות המאשימה בקשר לאירוע זה הן פרוטוקול מ"י 62764-11-16 (ת/1) בו נקבעה ההוראה בדמות איסור יצירת קשר עם המעורבים ובכללם המתלוננת והרחקה ממנה מרחק שלא יפחת מ- 100 מ', לצד עדות המתלוננת והודעותיה במשטרה ואל מול אלה - גרסת הנאשם.

58. גרסת המתלוננת בקשר לאירוע זה הייתה עקבית ובהירה. על פי גרסתה יצר איתה הנאשם קשר למרות ההוראה החוקית האוסרת זאת ואף איים עליה. בעת חקירתה הנגדית אישרה כי הנאשם התקשר אליה ביום 29.11.2016 ואמר לה **"על היומיים האלה שאני עברתי את תשלמי על זה ביוקר"**. בהודעתה ת/5 ש' 4 מסרה באופן דומה: **"נתנאל התקשר אלי ביום ג' 29.11.16 בשעה 15:49 מהנייד שלו והוא אמר לי שהוא יודע שאסור לו להתקשר, שהוא יהיה בבית המשותף ברח' י.ל.פרץ יומיים ושאני לבוא (צ"ל - לא אבוא - ד.א.) כי אסור לנו להיפגש ואז הוא אמר לי: 'את לא מתביישת על מה שאני עברתי.' עניתי לו שלא הייתה לי ברירה כי הוא מאיים עלי אז הלכתי למשטרה כדי שהיא תעזור לי, והוא אמר: 'היומיים האלה שאני עברתי, את תשלמי על זה ביוקר'". השיחה הסתיימה, אמרתי לו שאני לא מעוניינת להמשיך וניתקתי.**" גם במהלך עימות ת/7 ש' 63- פרטה המתלוננת כי הנאשם אמר לה בשיחה ביום 29.11.2016 **"את תשלמי ביוקר על היומיים שישבתי באבו כביר"**.

59. הנאשם מצדו אישר בהודעותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט כי יצר קשר עם המתלוננת ביום 29.11.2016 בניגוד להוראה החוקית שניתנה. בתחילה, בהודעתו ת/8, ביקש להציג גרסה לפיה שלח הודעת אס אם ורק לאחר שעומת עם ראיות המצביעות על כך שהתקשר אל המתלוננת בדמות צילום מסך של הטלפון של המתלוננת הודה כי התקשר אליה, לטענתו על מנת למנוע הפרה חמורה יותר של צו ההרחקה ותו לא, ובתום לב. לדבריו: **"היא ענתה ודיברה אתי יפה שאלתי מה לעשות עם הדברים בבית"** (ש' 24-25). בעימות ת/7 ש' 64 אף טען כי המתלוננת משקרת בגרסתה לפיה איים עליה באותה השיחה.

60. בעת עדותו טען הנאשם: **"זהו, עברתי מעצר לא פשוט. זה היה רגע די קשה (העד נסער). מאוד קשה. ואז יצאתי למחרת למרות ששחררו אותי באותו יום... ועד שנתנו לי שיחת טלפון אמא שלי לא הספיקה לבוא לשחרר אותי ונאלצתי להישאר עוד יום. וזהו. יצאתי מהמעצר בשעה 15:00 ובדרך הביתה, אמרתי בדיון, בגלל שהדירה הייתה משותפת אמרתי את הכתובת של הדירה שלי ושל רינת ככתובת למעצר בית נוסף. (העד בוכה). בדרך נזכרתי שהיא גם גרה בדירה, אז התקשרתי אליה להתריע כדי שהיא לא תהיה בדירה, על מנת שלא ייגרם נזק יותר גדול. כדי לא להפר את ההוראה שניתנה לי ושלא תהיה לי הפרת הוראה חוקית. הייתי מאוד מבולבל."** (ש' 16, בעמ' 44 לפרו'). **"הדברים שהיו כתובים בכתב האישום לא היו מעולם. מעולם לא פגעתי בה ולא איימתי עליה. רציתי מאוד להתגרש אבל לא מצאתי את הדרך להגיע אליה... גם לא היינו מתראים"**.

61. חרף הכחשת הנאשם באשר לאיום הנטען, עדותה של המתלוננת בהקשר זה הייתה בהירה, סדורה ועקבית הן בהודעותיה והן בעדותה בבית המשפט. גם גרסתה ביחס למלל האיום הייתה קוהרנטית ואחידה. בנסיבות אלה, מצאתי לאמץ את גרסת המתלוננת, הגם שמדובר בעדות יחידה נוכח בהירות גרסתה לצד גרסתו הראשונה של הנאשם לפיה שלח הודעת אס אם אס למתלוננת ולא שוחח עימה, שהתבררה כלא נכונה, ומהווה חיזוק לגרסתה. נשאלת השאלה, באם המדובר בשיחה תמימה כפי שהעיד הנאשם בסופו של יום, מדוע בחר שלא לספר אודותיה עד אשר הוצגה לו ראייה המוכיחה קיומה של שיחת הטלפון.

62. בנסיבות האמורות, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את רכיבי העבירות המיוחסות לנאשם באירוע זה. נוכח הקביעה כי הנאשם איים בשיחה על המתלוננת, אינני מוצאת כי הפרת ההוראה החוקית הייתה בתום לב.

אירוע השישי

63. על פיהמפורט בסעיפים 10, 12-16 לכתב האישום, ביום 5.12.2016 החזיר הנאשם את רכבה של המתלוננת והחנה אותו בבית הספר בו למד בנם. לאחר שהלך, נכנסה המתלוננת לרכבה והניעה אותו. אז הגיע הנאשם אל הרכב ואמר למתלוננת לפתוח את הדלת. כאשר פתחה המתלוננת את הדלת אמר לה הנאשם ששכח את המפתחות שלו בסוויץ. המתלוננת אמרה לו שהיא תוציא את המפתחות ותיתן לו אותם. מיד תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בידה הימנית שלא כדין וללא הסכמתה.

64. ראיות המאשימה בקשר לאירוע השישי הם פרוטוקול ההוראה החוקית ת/1 לצד עדות המתלוננת וכתמיכה בגרסתה אף ת/9, תכתובת הודעות בינה לבין הנאשם ביחס להחזרת הרכב והעמדתו ליד בית הספר. בעת עדותה פירטה המתלוננת **"הוא רצה שאני אביא לו את המפתחות ואני לא הסכמתי. הוא תפס לי ביד. זה היה גם מפתחות שלו של הבית וגם של הרכב. לשאלת בית המשפט- הרכב הספציפי הזה היה הרכב שלו."** (ש' 24, בעמ' 25 לפרו'). עדותה של המתלוננת בהקשר זה תואמת את הודעותיה במשטרה. כך בהודעתה ת/5 סיפרה כי הנאשם הגיע לבית הספר של הבן שלהם אתמול והיום. בת/6 פירטה כי בבוקר יום שישי 2.12.16 גילתה שהרכב שלהם מסוג רנו לא חונה מול בית הוריה. לדבריה **"...שאלתי את נתי בהודעה למה הוא לקח את האוטו והוא רשם לי שהוא יחזיר לי אותו בשעה 15:00 ואז התחילה בינינו התכתבות."** (החוקר צילם את ההתכתבות). והוסיפה: **"לבסוף הוא רשם לי שהוא מביא את האוטו לבית הספר של הילד וחיכיתי לו בבית הספר ובאמת ראיתי שהוא חנה את הרכב ליד העמדה של השומר בבית הספר ונתי הלך, ראיתי שהוא הולך, הגעתי לרכב, נכנסתי והרכב היה מונע ואז פתאום קלטתי את נתי מגיע לכיווני ועשה סימן עם היד שאפתח לו את הדלת, פתחתי לו והוא אמר לי שהוא שכח את המפתחות בסוויץ. עניתי לו שיתרחק ואני אביא לו את המפתחות. ישבתי על ההגה, אמרתי לו לזוז, באתי לנתק את המפתחות של הרכב מהצד שלו ולהחזיר לו את הצדור אך הוא לא נתן לי לעשות את זה, הדלת של הרכב הייתה פתוחה, הוא ממש התקשר אלי ותפס אותי ביד ימין כדי שהוא יוכל לקחת את המפתחות. אמרתי לו שעכשיו אם לא יתרחק, עכשיו אני מתקשרת למשטרה ואיך שהוא שמע את זה, הוא סגר את הדלת והלך"** (ראו גם גרסתה בעימות ת/7).

65. לעומת גרסתה של המתלוננת והמפורט בת/9 טען הנאשם בעימות ת/7 ש' 57: "הרכב לא היה אצלי. אין לי מפתחות של הרכב ממזמן." בהודעתו ת/8 ש' 69 מסר: "לא ראיתי אותה. היא שלחה לי הודעה שהיא רוצה לדבר איתי. אני הייתי בבית הספר בבר אילן אצל הילד שלי משעה 14:00 עד שעה 14:30 והלכתי. אבל היא התקשרה אלי ושלחה לי הודעה ושאלה איפה אני. אני מחקתי את ההודעה." בש' 76: "ש: האם אתה סיכמת עם רינת שאתה מביא את הרכב לבית הספר? ת: לא הרכב היה אצלה ואין לי שום מפתחות." הנאשם טען כי לא פגש את המתלוננת בבית הספר ולא ראה אותה והוסיף שהגיע לבית הספר ברגל. בשורה 87 להודעתו ת/8 הוצגה בפני הנאשם התכתבות בינו לבין המתלוננת מיום 5.12.2016 בה נחזה כי רשם שהוא משאיר את הרכב למתלוננת ליד בית הספר בשעה 15:00 ואשר תומכת בגרסת המתלוננת באשר להשארת הרכב על ידו ולוח הזמנים שצינה (בניגוד ללוח הזמנים שצוין על ידו). תשובת הנאשם הייתה: "לא כתבתי את ההודעה, לא פגשתי אותה ולא כלום". מבלי שנתן כל הסבר ממשי לדברים.

66. בניגוד לאמור, במענהו לכתב האישום מפי בא כוחו, אישר הנאשם כי החזיר את הרכב וחנה אותו ליד בית המספר באותו המועד. לצד זאת, הכחיש כי חזר לרכב לאחר שהמתלוננת הניעה אותו ושלקח את המפתחות, ומסר כי אחז בידה לא תקף אותה. בעת עדותו בבית המשפט, חזר הנאשם לגרסה לפיה לא החזיר את הרכב למקום, לא התייחס לסתירה הברורה בין גרסתו שבהודעה ת/8 לבין ת/9 - ההתכתבות בינו לבין המתלוננת (ש' 19-27 בעמ' 43). גם לאחר שהוצג בפניו ת/9, התעלם מהסתירה בהקשר זה טען כי הגיע ברגל, הרכב היה אצל המתלוננת ולא בשימוש, הוסיף כי כל המתואר בסעיפים 12-15 לכתב האישום לא קרה (ש' 10 בעמ' 47, ש' 3 בעמ' 57) והסביר אודות רכבים שהיו בשימוש בני הזוג מבלי לתת הסבר מתקבל על הדעת למפורט בהודעות שבטלפון ת/9.

67. בנסיבות אלה, משגרסתה הסדורה של המתלוננת נתמכת בפרטיה בת/9, ונוכח גרסתו של הנאשם שאיננה מתקבלת על הדעת, על סתירותיה הפנימיות, העומדת בסתירה אף לאמור בת/9, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם הפר הוראה חוקית ותקף את המתלוננת כמפורט בסעיפים 10, 12-16 לכתב האישום.

סוף דבר

68. על בסיס כלל המפורט לעיל מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם באירוע השני, שלישי, חמישי ושישי, ונותר ספק סביר האם ביצע את העבירות המיוחסות לו באירוע הראשון והרביעי.

69. טרם סיום, נתתי דעתי לטענת ההגנה בדבר תחולת עיקרון שירותיות ההליך הפלילי ובקשתה כי יעשה שימוש בדוקטרינת הביקורת המנהלית. בקשת ההגנה היא כי אורה על זיכוי הנאשם מטעמים אלה בקשר להפרת ההוראה החוקית באירוע החמישי והשישי (ואולי אף בקשר לכלל האירועים) אך אינני מוצאת כי המדובר בטיעון הרלבנטי לענייננו. ראשית, יש לזכור כי במקרה הנדון לצד עבירות של הפרת הוראה חוקית אף מצאתי כי הנאשם ביצע עבירות איומים (באירוע החמישי) ועבירות תקיפה (באירוע השישי) ובכלל זאת יש לזכור את הערכים המוגנים בעבירות אלה וחשיבותם. שנית ועיקר, ובהבחנה מענייננו, קביעות בית המשפט הנוגעות לשירותיות ההליך הפלילי ודוקטרינת הביקורת המנהלית בע"פ (ת"א) 23813-01-17 רותם נ' מדינת ישראל (4.6.20189) אליו הפנה הסנגור מתייחסות לעבירות שונות לחלוטין מאלה שבענייננו, בהן נקבע כי קיים מתח בין נקיטה בהליך פלילי לבין זכויות חוקיות בדמות חופש

הביטוי (ראו סעיף 65 לפסק הדין). עוד יש לזכור כי תלוי ועומד ערעור בקשר לקביעות בית המשפט בעניין רותם בבית המשפט העליון.

70. לטענת ההגנה קיימים במקרה זה מחדלי חקירה ממשיים, בגינם יש להורות על זיכוי הנאשם. הטענה בעיקרה היא שלא נחקרו עדים שאינם בני משפחה של הנאשם והמתלוננת היכולים לשפוך אור באשר לנסיבות האירועים, ובכללם שומר בית הספר, הרלבנטי לטענת ההגנה לאירוע השישי. עוד נטען כי לא נאספו צילומי מצלמות (ככל שכאלה קיימים) וכיוצא באלה. כידוע, קיומם של מחדלי חקירה, ואפילו חמורים אינם מובילים בהכרח לזיכוי נאשם מטעמי הגנה מן הצדק. בקשר למחדלי חקירה על בית המשפט לבחון האם קיים חשש כי קופחה הגנת הנאשם. זיכוי בשל מחדלי חקירה שמור למקרים בהם לא ניתן כמעט בשום דרך להצדיק את אופן התנהלות הרשויות. המאשימה איננה חייבת להגיש את הראיה המקסימלית כי אם את הראיה המספקת.

71. על מנת להכריע באשר לנפקות מחדל החקירה ובשאלה האם קופחה הגנת הנאשם יש לבחון את מכלול הראיות (ראו והבחינו: ע"פ 5019/09 **חליוה נ' מדינת ישראל** (20.8.2013) וכן ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (24.9.2012); ע"פ 8187/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 38 (9.8.2013)). במקרה הנדון, אינני סבורה שנפלו כשלים משמעותיים בחקירה, ודאי לא כאלה היורדים לשורש העניין. כך ובהתאמה אינני מוצאת להורות על זיכוי הנאשם מטעמי הגנה מן הצדק. בחינת נסיבות האירועים, בשים לב לקביעותי בהכרעת הדין אל מול דוקטרינת ההגנה מן הצדק מביאה למסקנה שאין מקום לתחולתה לפי מבחן שלושת השלבים שנקבע בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ', פ"ד נ"ט (6) 776 ואף בראי בע"פ 7621/14 **גוטסדינר נ' מדינת ישראל** (1.3.2017).

72. נוכח כל המפורט - אני מזכה את הנאשם מביצוע העבירות של תקיפת בן זוג ואיומים המיוחסות לו בסעיפים 3, 4 ו-9 לכתב האישום מחמת הספק ומרשיעה אותו בביצוע 3 עבירות איומים, 2 עבירות של תקיפת בן זוג ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית.

ניתנה היום, כ"ח אדר ב' תשע"ט, 04 אפריל 2019, במעמד הצדדים